EUROOPA KOMISJON

Brüssel 26.5.2010
KOM(2010) 265 lõplik

KOMISJONI TEATIS
EUROOPA PARLAMENDILE, NÕUKOGULE, EUROOPA MAJANDUS- JA SOTSIAALKOMITEELE NING REGIOONIDE KOMITEELE

Kasvuhoonegaaside heite üle 20 %-lise vähendamise võimaluste analüüs ja kasvuhoonegaaside heite ülekandumise ohu hindamine

{SEK(2010) 650}

1. SISSEJUHATUS

EL otsustas 2008. aastal oma kasvuhoonegaaside heidet vähendada ning näitas seega oma kindlat kavatsust kliimamuutuste ohu vastu võidelda ja olla selle võitluse võimalike viiside suhtes kogu maailmale eeskujuks. Kokkulepitud eesmärgiga vähendada heitkoguseid 2020. aastaks 20 % võrra 1990. aasta tasemega võrreldes ja suurendada taastuvate energiaallikate osakaalu 20 %-ni astuti oluline samm ELi säästvas arengus ning anti ülejäänud maailmale selge märguanne, et EL on valmis võtma vajalikke meetmeid. EL täidab endale Kyoto protokolliga seatud eesmärgi ja on saavutanud kliimameetmete võtmisel häid tulemusi.

Samas on alati olnud selge, et üksnes ELi meetmetest kliimamuutuste vastu võitlemiseks ei piisa ning et heite 20 %-lise vähendamisega ELis meetmed ei lõpe. Üksnes ELi meetmetest on vähe, et saavutada eesmärk hoida maailmas temperatuuri tõus alla 2 ºC võrreldes industriaalühiskonna eelse tasemega. Lisajõupingutusi peavad tegema kõik riigid, sealhulgas tuleb arenenud riikides 2050. aastaks vähendada heidet 80–95 %. ELi eesmärk vähendada 2020. aastaks heidet 20 % on vaid esimene samm selles suunas.

Sel põhjusel lubas EL suurendada oma ühepoolset 20 % kohustust 30 %-ni tõelise ülemaailmse jõupingutuse raames[1]. See on ka ELi praegune poliitika.

Olukord on pärast ELi poliitika kokkuleppimist kiiresti muutunud. Meid tabas enneolematu ulatusega majanduskriis, mis avaldas suurt survet kogu Euroopa ettevõtetele ja kogukondadele ning riikide rahandusele. Kuid samal ajal kinnitas see, et Euroopas on ressursitõhusa ühiskonna loomiseks tohutud võimalused.

Toimus ka Kopenhaageni tippkohtumine. Vaatamata sellele, et ei saavutatud täielikku ja siduvat rahvusvahelist kokkulepet kliimamuutuste ohjamiseks, oli kõige positiivsem tulemus see, et riigid, kelle heitkogused moodustavad praegusest heitest ligikaudu 80 %, võtsid kohustused heite vähendamiseks, isegi kui neist ei piisa 2 ºC eesmärgi täitmiseks. Kopenhaageni kokkulepe tuleb tingimata kaasata ÜRO kliimamuutuste raamkonventsiooni käimasolevatesse läbirääkimistesse. Kuid meetmete võtmine on endiselt vajalik.

Käesoleva teatise eesmärk ei ole võtta praegu vastu otsust 30 % eesmärgile ülemineku kohta – selleks vajalikud tingimused ei ole kaugeltki täidetud. Selleks et arutelu eri raskusastmetega eesmärkide mõju üle oleks rohkem informeeritud, on teatises esitatud tulemused, mis on saadud 20 % ja 30 % eesmärgi mõju analüüsimisel praegusest perspektiivist nähtuna. Samuti on käsitletud kasvuhoonegaaside heite ülekandumist, et vastavalt heitkogustega kauplemise süsteemi käsitlevale direktiivile[2] koostada 2010. aasta juuniks analüüs Kopenhaageni konverentsi tulemusi silmas pidades. Lisatud on käsitletud küsimuste üksikasjalikum tehniline analüüs, mis on esitatud komisjoni talituste töödokumentides.

---

[1] Euroopa Ülemkogu kinnitas detsembris 2008 Euroopa Liidu kohustust vähendada 2012. aastale järgnevaks perioodiks Kopenhaagenis sõlmitava ambitsioonika ja ülemaailmse kliimamuutusi käsitleva kokkuleppe raames kasvuhoonegaaside heitkoguseid 30 %, tingimusel et teised arenenud riigid võtavad kohustuse saavutada võrreldav heitkoguste vähendamine ja majanduslikult enam arenenud arengumaad annavad oma panuse vastavalt nende kohustustele ja võimalustele.

[2] Direktiiv 2009/29/EÜ.

2. 20 % EESMÄRK PRAEGU

Selleks et hinnata 30 % eesmärgi võimalikku mõju tuleb kõigepealt analüüsida, milline mõju on 20 % eesmärgil. Ei ole üllatav, et majanduskriis on tugevasti mõjutanud 20 % eesmärgi kokkuleppimise ajal tehtud oletusi. Mõju on aga olnud mitmesugune.

Majanduskriis ja 20 % eesmärgi saavutamine

EL vähendas aastatel 2005–2008 heitkoguseid 7 %-lt 10 %-ni alla 1990. aasta taset[3]. Seega olid ELi heitkogused majanduskriisi vallandumise ajal juba hakanud kiiremini vähenema tänu hoogsamale kliimameetmete võtmisele ja kõrgematele energiahindadele.

Kriisi tulemusel vähenesid heitkogused veelgi. Heitkogustega kauplemise süsteemis oli 2009. aasta tõendatud heitkogus 11,6 % väiksem 2008. aasta heitkogusest. Sellele vastavalt langes ka CO_2-hind – 2009. aasta alguses ligikaudu 25 eurolt 8 euroni tonni CO_2 kohta[4]. CO_2-hinna langus on aga näidanud seda, kuidas heitkogustega kauplemise süsteemi mõju ettevõtetele ja tarbijatele võib muutuda vastavalt majandusolukorrale.

See kiire heite vähenemine tähendas, et EL paiskas 2009. aastal õhku ligikaudu 14 % vähem kasvuhoonegaaside heiteid kui 1990. aastal. Muidugi ei saa lihtsalt eeldada heitkoguste nii kiiret vähenemist ka edaspidi, kui energiamahukates tööstusharudes (nt terasetööstus) tootmine taas elavneb.

Vähenenud on 20 % eesmärgi saavutamise kogumaksumus. Aastal 2008 esitletud analüüsis, millele toetus kliima- ja energiapakett, prognoositi jätkuvat majanduskasvu eeldades, et kõnealuse eesmärgi saavutamise maksumus aastani 2020 on vähemalt 70 miljardit eurot aastas[5]. Praeguses analüüsis on arvesse võetud majanduslangust[6]. Nüüd hinnatakse seda maksumust 48 miljardile eurole (0,32 % 2020. aasta SKPst). See tähendab, et kulud on ligikaudu 22 miljardit eurot ehk 30 % väiksemad kui prognoositi kaks aastat tagasi. Kogumaksumus on aga vähenenud majanduskriisi ajal, mil ettevõtjatel on lühikeses perspektiivis palju vähem võimalusi uuendusteks vajalike investeeringute leidmiseks ning valitseb suur ebakindlus selle kohta, kui kaua võtab aega majanduse elavnemine. Kliima- ja energiapaketi maksumus on praegu väiksem tänu mitme teguri koostoimele. Esiteks on aeglasem majanduskasv vähendanud 20 % eesmärgi rangust. Teiseks on naftahinna tõus[7] suurendanud energiatõhusust: energianõudlus on vähenenud. Kolmandaks püsib tõenäoliselt madalam CO_2-hind, kuna majanduslanguse ajal kasutamata jäänud saastekvoodid kantakse tulevikku üle.

Tänu heitkogustega kauplemise süsteemi paindlikule ülesehitusele jätkub majanduskriisi mõju mitu aastat. Ettevõtetel jääb kriisi ajal palju saastekvoote kasutamata ja seega saavad nad

---

3 Andmed põhinevad liikmesriikide seireandmetel, milles ei ole arvesse võetud maakasutust, maakasutuse muutumist ja metsandust, kuid arvesse on võetud lennundussektorit.

4 Pärast seda on CO_2 hind jäänud 12–15 euro piiresse.

5 See summa näitab täiendavaid energiakulusid, mitte SKP vähenemist. Summa hõlmab vajalikke lisainvesteeringuid ja energiasäästu, kuid ei hõlma õhu kvaliteedi paranemisest saadavat kasu.

6 Aastal 2008 esitletud analüüsis eeldati, et ELi SKP kasvab ajavahemikul 2005–2020 keskmiselt 2,4 % aastas. Käesoleva ajakohastatud analüüsi kohaselt on SKP keskmine kasv samal ajavahemikul 1,7 % aastas. Lisateave on käesolevale teatisele lisatud komisjoni talituste töödokumendi SEK(2010) 650 II osa tabelis 4.

7 Naftahinda aastal 2020 hinnati 2007. aasta võrdlusstsenaariumi puhul 66 USA dollarile barreli kohta, uue võrdlusstsenaariumi puhul hinnatakse seda aga 88 USA dollarile.

kanda ligikaudu 5–8 % oma 2008.–2012. aasta perioodi kvootidest üle heitkogustega kauplemise süsteemi kolmandasse etappi (2013–2020). Lisaks väheneb heide veelgi tänu taastuvenergia eesmärkide saavutamisele ja energiatõhususe meetmetele. Selle tulemusel on CO_2-hind 2008. aastal prognoositust palju madalam[8].

Jõupingutusi jagavates sektorites,[9] mis ei kuulu heitkogustega kauplemise süsteemi, ilmneb samasugune olukord, kus eri sektorites väheneb heide eri määral. Taastuvate energiaallikate eesmärgi täitmise ja juba võetavate energiatõhususe meetmete elluviimise korral on vaja asjakohaseid stiimuleid, et saavutada ELi üldine eesmärk vähendada nende sektorite heidet 10 % 2005. aasta tasemega võrreldes.

Samal ajal on kriis avaldanud suurt survet ELi majandusele. Ettevõtjatele valmistab praegu raskusi vähenenud nõudlus ja rahastamisallikate leidmine. Madalama CO_2-hinna tõttu võib poole võrra väheneda riikide poolt saastekvootide enampakkumisel teenitud tulu, mis lisaks survet riikide rahandusele ning kahaneks veel üks kliimaeesmärkide täitmiseks kasutada olev võimalik riiklik rahastamisallikas. Taastuvenergia kokkulepitud 20 % sihttaseme saavutamiseks on endiselt vaja leida investeeringuid elektri-, kütte- ja transpordisektori jaoks.

Keskkonnahoidliku tehnoloogia revolutsioon

Praegu valitseb laialdane üksmeel, et ressursitõhusa ja keskkonnahoidliku tehnoloogia areng soodustab oluliselt majanduskasvu. Kui kogu maailma riigid püüdsid kriisi ajal oma majandust stimuleerivate meetmete abil elavdada, ilmnes selge tendents suunata investeeringuid vähem saastavate transpordiliikide infrastruktuuri, nagu ühistransport, arukad liikluskorraldussüsteemid, vähese CO_2-heitega energia tootmine, arukad elektrivõrgud ning keskkonnahoidliku transpordi ja energia alane teadus- ja arendustegevus. Kogu maailmas võib täheldada märke vähem CO_2-heidet tekitavale majandusele üleminekust, kusjuures riikidele pakub keskkonnahoidlikum majandus huvi ka tänu selle potentsiaalile luua palju uusi töökohti.

ELis on Euroopa 2020 programmi keskmes veendumus, et Euroopa tööstusbaas tuleb ümber suunata säästvamale tulevikule ning tuleb ära kasutada võimalusi, mida pakuvad Euroopa varakult tehtavad investeeringud keskkonnahoidlikku tehnoloogiasse. Seda võimalikku juhtrolli ei saa aga pidada enesestmõistetavaks.

Tegelikkuses on ülemaailmne konkurents väga tugev. Euroopa autotööstus on uute autode CO_2-heite vähendamisel esirinnas. Kõigist ELis 2008. aastal müüdud uutest autodest 17 % paiskas õhku alla 120g heiteid kilomeetri kohta ja mõnes liikmesriigis oli selliste autode turuosa juba üle 25 %. Seda saavutust suurendasid 2009. aastal veelgi autopargi uuendamise kavad. Kuid samasuguseid edusamme teevad ka muud tootjad, kes tegutsevad hoogsalt hübriid- ja elektrisõidukite arendamisel.

---

8 Mõjuhinnangus prognoositi CO_2 hinnaks heitkogustega kauplemise süsteemis ligikaudu 32 eurot (2008. aasta hinnad) kliima- ja energiapaketi täieliku rakendamise korral (sh taastuvenergia poliitikameetmed ja rahvusvaheliste arvestusühikute võimalikult suur kasutamine). Uute prognooside kohaselt on CO_2 hind 2020. aastal 16 eurot (sh taastuvenergia poliitikameetmed 20 % eesmärgi saavutamiseks, ilma vajaduseta kasutada rahvusvahelisi arvestusühikuid).

9 Jõupingutuste jagamist käsitlev otsus nr 406/2009/EÜ hõlmab kõiki heitkogustega kauplemise süsteemi väliseid sektoreid, nagu maanteetranspordi-, kütte-, põllumajandus- (v.a maakasutus, maakasutuse muutumine ja metsandus) ning jäätmesektor.

Energiatootmises moodustasid taastuvad energiaallikad ELis 2009. aastal 61 % uuest elektritootmisvõimsusest. Kuid Euroopa ei ole siin enam juhtrollis. Taastuvenergia atraktiivsust käsitleva nimistu (*Renewable Energy Attractiveness Index*) 2010. aasta väljaande kohaselt on Ameerika Ühendriikides[10] ja Hiinas kõige paremad võimalused taastuvenergiasse investeerimiseks. Ameerika Ühendriigid kavatsevad taastuvenergia tootmist 2012. aastaks kahekordistada. Hiina oli 2009. aastal tuuleenergiaseadmete paigaldamise ülemaailmses pingereas esimesel kohal. Hiina ja India tuuleturbiinitootjad on praeguseks esikümnes. Hiina ja Taiwan toodavad praegu enamuse maailma päikesepaneelidest ning seda ajal, mil päikesepaneelide hind on tänu toormaterjalide madalamale hinnale, suuremale tõhususele ja tootlikkusele vaid mõne aastaga poole võrra vähenenud. Need tööstusharud omandavad kiiresti ülemaailmset tähtsust.

Muutusi on vaja ka energiajulgeoleku jaoks. Vaatamata väikesele kõrvalekaldele 2009. aastal suureneb energiatarbimine pidevalt. Rahvusvaheline Energiaagentuur on hoiatanud, et 2015. aastaks ei pruugi naftatarned rahuldada suurenevat nõudlust, mistõttu tõusevad naftahinnad ja taastunud majanduskasv võib takerduda. Kohalikest allikatest toodetud energia (nt taastuvenergia) aitab oluliselt vähendada sõltuvust impordist.

Seega peab Euroopa veelgi rohkem soodustama selliste tööstusharude kohalikku arendamist. Kuid ajal, mil järk-järgult lõpetatakse stimuleerivate meetmete kasutamine ja avaliku sektori kulutused on piiratud, vähendatakse ka stiimuleid. On teisi soodustavaid tegureid, nagu taastuvenergia eesmärk, energiatõhusate toodete ja sõidukite standardid ning keskkonnahoidlikud riigihanked, kuid 20 % eesmärki on alati peetud uuenduste oluliseks tõukejõuks. Investeerimine näiteks CO_2 kogumisse ja säilitamisse sõltub tugevasti hindadest CO_2-turul. Madalam CO_2-hind soodustab vähem muudatusi ja uuendusi.

Suurem kõrvalekaldumine 2 ºC eesmärgi saavutamise suunast pärast 2020. aastat

Selleks et hoida temperatuuri tõus alla 2 ºC, peavad arenenud riigid vähendama 2050. aastaks heidet 80–95 % võrreldes 1990. aasta tasemega[11]. Isegi kui osa sellest saavutataks tänu ELi jõupingutustele väljaspool liitu, peaksid ELi heitkogused esialgse hinnangu kohaselt vähenema umbes 70 %. Aastal 2008 kokkulepitud suunda järgides väheneksid ELi heitkogused 2020. aastaks kuni 20 % ja sama suuna jätkumisel 2030. aastaks kuni 25 %. See ei võimaldaks ELil 2050. aastaks soovitud taset optimaalsete kuludega saavutada. Kui meetmetega viivitatakse, peaksid EL ja tema ülemaailmsed partnerid saavutama rohkemat pärast 2020. aastat. Näiteks on Rahvusvaheline Energiaagentuur hinnanud, et igal aastal edasilükatud investeeringud vähese CO_2-heitega energiaallikatesse suurendavad kogu maailmas kulusid 300–400 miljardi euro võrra[12]. Seepärast on investeeringute kulutõhusaimaks kavandamiseks vaja pikaajalist tegevuskava, mis ulatub aastani 2050.

Seepärast on oht, et 2020. aastaks seatud 20 % eesmärk kannustab muudatuste tegemist 2008. aastal prognoositust vähem ning seetõttu on ELi ülesanne pärast 2020. aastat raskem ja kulukam.

---

10 Eriti osariikides, kus kasutatakse taastuvatest allikatest toodetud elektri standardit (*renewable portfolio standard*).

11 Selleks et hoida temperatuuri tõus alla 2 ţC, peavad arenguriigid rühmana, eelkõige arenenumad arenguriigid, piirama heitkoguste suurenemise kiirust oluliselt ja arvuliselt mõõdetavalt ehk 2020. aastaks umbes 15–30 % alla tavapäraseid koguseid praeguse prognoosiga võrreldes.

12 2009. aasta energiaülevaates „World Energy Outlook" esitatud prognoos: 500 miljardit USA dollarit.

3. 30 % EESMÄRGI ANALÜÜS

Muutuv olukord, mis on nii oluliselt mõjutanud 20 % eesmärki, annab põhjust ka 30 % eesmärgi üksikasjalikuks analüüsimiseks. 30 % eesmärgi majanduslikud tagajärjed ELile peavad olema selged. 20 %-st enama saavutamiseks tuleb kehtivad poliitikameetmed tõenäoliselt rangemaks muuta või uued poliitikameetmed kehtestada. Seepärast tekib küsimus, millised need uued poliitikameetmed võiksid olla ning milliseid kehtivaid poliitikameetmeid võiks rangemaks muuta ja kuidas seda teha.

EL võiks kaaluda järgmisena esitatud võimalusi, kui otsustatakse 30 % eesmärgile üle minna.

3.1. 30 % eesmärgi saavutamise võimalused

Võimalused heitkogustega kauplemise süsteemi sees

20 %-st enama saavutamise võimaluste kaalumisel tuleks lähtuda heitkogustega kauplemise süsteemist kui heite vähendamise peamisest vahendist.

– *Heitkogustega kauplemise süsteemi kohandamine, pannes reservi teatava osa enampakkumisel müümiseks kavandatud saastekvootidest*. Kui tehtaks poliitiline otsus karmistada heitkoguste vähendamise eesmärki, oleks heitkogustega kauplemise süsteemist selleks kasu peamiselt seeläbi, et järk-järgult vähendatakse enampakkumisel müüdavate saastekvootide hulka. Heitkogustega kauplemise süsteemi rangem ülempiir suurendaks keskkonnasaavutusi ja tugevdaks CO_2-turu soodustavat mõju. Piisaks enampakkumisõiguste ligikaudu 15 %-lisest vähendamisest (ligilähedaselt 1,4 miljardit saastekvooti) kogu perioodil 2013–2020. Prognooside kohaselt võib enampakkumisel müümisest saadav tulu suureneda umbes kolmandiku võrra, kuna eeldatavasti võib CO_2-hinna tõus enam kui kompenseerida enampakkumisel müüdavate saastekvootide arvu vähenemise. Oluline on, kuidas liikmesriigid kasutavad kauplemisel saadud lisatulu investeerimiseks vähese CO_2-heitega tulevikulahendustesse.

– *Kõige agaramate tõhusaimasse tehnoloogiasse investeerijate tasustamine*. Võrdlussüsteemi abil on võimalik välja selgitada need, kes parandavad kiiresti tulemuslikkust, ja tasustada neid eraldamata jäänud tasuta saastekvootidega. Sel viisil oleks võimalik uuendusvalmitele ettevõtetele rahalisi lisavahendeid kättesaadavaks teha.

Tehnoloogilised võimalused

Suuremate kliimaeesmärkide saavutamiseks võib vastu võtta õigusakte, edendades eelkõige energia ja loodusvarade tõhusat kasutamist. Selleks võib kehtestada tootestandardid (nt ökodisaini direktiivi[13] alusel võetavad meetmed ja sõidukite CO_2-heite piiramine[14]) ning rakendada digitaalarengu tegevuskava[15]. Arukate elektrivõrkude abil saaks muuta tarbijakäitumist, suurendada energiatõhusust ja võimaldada taastuvenergia laialdasemat kasutust. Näiteks tasuvad arukad mõõturid ennast hinnangute kohaselt ära vähem kui nelja aastaga tänu suuremale tootlikkusele, mis on tarbijate suurema teadlikkuse ja energiahinna signaalide tulemus.

---

13 Direktiiv 2005/32/EÜ.
14 Määrus (EÜ) nr 443/2009.
15 KOM(2010) 245.

CO_2-maksud

Heitkogustega kauplemise süsteemi väliste sektorite CO_2-heite suhtes kehtestatud maksud on lihtne turupõhine vahend, mis soodustaks heitkoguste vähendamist liikmesriikides ja ELi tasemel. Mõni liikmesriik kohandab juba praegu kütuste või toodete suhtes kohaldatavat maksusüsteemi CO_2-heite arvessevõtmiseks, et kasutada näiteks ära suurt vähendamispotentsiaali küttesektoris, vähendada autopargi CO_2-heidet ja tõhustada transporti. Analüüside kohaselt võiks see oluliselt toetada suuremate eesmärkide täitmist ning võiks olenevalt maksude määrast ja maksusüsteemi rakendamise ulatusest tuua liikmesriikidele märkimisväärset tulu, mille abil saaks teha CO_2-heite vähendamisele suunatud investeeringuid kohalike keskkonnahoidlike töökohtade loomiseks ning korraldada keskkonnahoidlikke riigihankeid, mis on ette nähtud keskkonnasõbralike ja energiatõhusate maanteesõidukite edendamist käsitleva direktiiviga[16].

ELi poliitikameetmete kasutamine heite vähendamiseks

EL saaks ka edaspidi innustada liikmesriike, piirkondi ja linnu CO_2-heite vähendamisele suunatud investeeringuid suurendama, eraldades rohkem ühtekuuluvuspoliitika rahalisi vahendeid keskkonnahoidlike investeeringute tegemiseks. See kiirendaks praegust tendentsi kasutada ühtekuuluvusvahendeid tõhusamalt taastuvenergia kasutuse ja energiatõhususe suurendamiseks ning ühistranspordi edendamiseks. Samuti oleks see alternatiiviks ülemääraste lubatud koguste ühikute kasutamisele rahastamisallikana, mis kahjustab CO_2-turu keskkonnaalast tõhusust.

Olulised energiasäästuvõimalused on jäänud kasutamata paljude regulatiivsete ja turuga seotud tõkete tõttu. Karmim energiatõhususe poliitikaraamistik aitaks oluliselt ületada 20 % eesmärki.

2008. aasta kliima- ja energiapakett ei hõlmanud maakasutuse, maakasutuse muutmise ja metsandusega seotud tegevust, kuigi see võib aidata heidet veelgi vähendada. Heitkoguste edasise suurenemise vältimiseks on vaja säilitada ja taastada looduslikke CO_2-sidujaid. Praegu on arvutuste ebakindluse[17] ja olukorra muutlikkuse[18] tõttu raske hinnata maakasutuse, maakasutuse muutmise ja metsandusega seotud tegevuse lühiajalist prognoositavust ning sellise tegevuse kaasabi ELi eesmärkide saavutamisele. Jätkub töö kõnealuse tegevuse reguleerimiseks vajalike tõhusate eeskirjade kehtestamiseks ning aja jooksul võib see tegevus heite vähendamisega seotud jõupingutusi täiustatud viljelusmeetodite ja metsanduse parema juhtimise abil üha rohkem toetada. Ühise põllumajanduspoliitika abil saaks ergutada põllu- ja metsamajandustootjaid säästvamatele tavadele üle minema ning heite vähendamisele aja jooksul rohkem kaasa aitama.

Rahvusvaheliste arvestusühikute ärakasutamine

EL jõudis esimesena arusaamale, et väljaspool ELi tehtud jõupingutused võivad soodustada meetmeid erasektoris. Tänu puhta arengu mehhanismile on kogu maailmas käivitatud tuhandeid projekte, mille abil on heitkoguseid väga kulutasuvalt vähendatud. Praegu on siiski

---

16 Direktiiv 2009/33/EÜ.

17 Näiteks seetõttu, et metsades ja põllumajandusmaas oleva süsiniku mõõtmiseks puuduvad kokkulepitud meetodid.

18 Muutlike ilmastikutingimuste suure mõju tõttu (nt tormid mõjutavad kasvavat metsa).

asjakohasem, et kiiresti areneva majandusega riigid käivitaksid selliseid algatusi ise; selliste soodsate heitkoguste vähendamise ühikute edasine suur voog ELi heitkogustega kauplemise süsteemi aeglustab ELis uuendusi.

Üks võimalus ELi meetmete mõjuvõimu suurendamiseks oleks asendada teatav osa puhta arengu mehhanismi arvestusühikutest uute sektoripõhiste arvestusühikutega[19]. See suunaks CO_2-turu rahalised vahendid meetmetesse, mis võivad CO_2-heidet rohkem vähendada (nt edasijõudnud arenguriikide elektrisektoris), ning mis võiks olla seotud selliste kavadega nagu tavapäraste puhta arengu mehhanismi arvestusühikute mitmekordistaja[20] (nt tööstusgaasiprojektide puhul). Sel viisil saaks arenguriikides heidet palju rohkem vähendada ja toetada ELi üldisi jõupingutusi, jättes samas suuremad võimalused puhta arengu mehhanismi edasiseks kasutamiseks vähim arenenud riikides.

Meretranspordist tekkivate heitkoguste käsitlemiseks jätkab EL püüdlusi rahvusvahelise lepingu sõlmimiseks Rahvusvahelise Mereorganisatsiooni ja ÜRO kliimamuutuste raamkonventsiooni kaudu. Vastavalt kliima- ja energiapaketis kokkulepitule võtab EL edasiliikumiseks meetmeid, kui sellist lepingut ei ole 31. detsembriks 2011 sõlmitud.

Kopenhaagenis tehti olulisi edusamme tõhusate rahvusvaheliste eeskirjade koostamiseks, et tugevdada võitlust troopiliste metsade kao vastu. Edendada tuleks koostööd ELi liikmesriikide, komisjoni ja selliste arenguriikide vahel, kus on troopilisi metsi. EL võiks osaliselt saavutada karmimad eesmärgid, kasutades rahvusvahelisi heitkoguste vähendamise ühikuid, mis vastavad asjakohastele keskkonnaalase tõhususe standarditele.

3.2. 30 % eesmärgi saavutamise püüe

Asjaolu, et 20 % eesmärki on 2008. aastal eeldatust hõlpsam saavutada, mõjutab kahtlemata ka 30 % eesmärgi saavutamist. Absoluutväärtuses saaks 2008. aasta algul aastani 2020 prognoositud 70 miljardi euroste kuludega praegu jõuda enam kui poolele teele 20 % eesmärgist 30 % eesmärgini püüdlemisel, kuigi seda ajal, mil EL on majanduslikult raskemas olukorras.

ELi lisakulud praeguselt 20 % eesmärgilt 30 %-le üleminekuks oleksid hinnanguliselt ligikaudu 33 miljardit eurot 2020. aastal ehk 0,2 % SKPst. Selleks et heidet 30 % vähendada, oleks CO_2-hind ELi heitkogustega kauplemise süsteemis hinnanguliselt ligikaudu 30 eurot tonni CO_2 kohta; see sarnaneb hinnale, mida peeti 2008. aastal vajalikuks heite 20 % vähendamiseks. Kohalikud heitkogused väheneksid kuni 25 % 1990. aasta tasemega võrreldes ning ülejäänu saavutataks hoiustatud saastekvootide ja rahvusvaheliste arvestusühikute abil[21].

---

19 ELi heitkogustega kauplemise süsteemi direktiivi 2009/29/EÜ artikli 11a lõikes 5 on sätestatud õiguslik alus, mille põhjal ühendus võib sõlmida kolmandate riikidega lepinguid sektoripõhiste arvestusühikute tagamiseks juhul, kui rahvusvahelise kliimamuutuste lepingu läbirääkimisi ei viida lõpule 31. detsembriks 2009.

20 Nt kaks ühe eest mitmekordistaja tähendaks, et iga tonni heite eest, mis on heitkogustega kauplemise süsteemi kuuluvas käitises õhku paisatud, tuleb tagastada kaks tonni puhta arengu mehhanismi arvestusühikuid. See tähendaks, et iga kord, kui puhta arengu mehhanismi arvestusühikut on kasutatud Euroopas õhku paisatud heite tonni puhul, vähendatakse tonni võrra heidet ka arenguriigis.

21 Nagu on ette nähtud kehtivate õigusnormidega.

Praegu hinnatakse heite 30 % vähendamise kogumaksumuseks (sh 20 % saavutamine) 81 miljardit eurot ehk 0,54 % SKPst[22].

Tuleb meenutada, et 2008. aasta alguses hinnati kliima- ja energiapaketi maksumuseks 70 miljardit eurot ehk 0,45 % SKPst 2020. aastal. Seepärast tähendab heite 30 % vähendamise eesmärgile üleminek kulude suurenemist 11 miljoni euro võrra võrreldes kliima- ja energiapaketi 2008. aastal aastani 2020 prognoositud kogumaksumusega.

Kuid samal ajal kulude ilmselge kahanemisega on ettevõtete vähenenud kasumlikkus, tarbijate nõrgem ostujõud ning raskem juurdepääs pangalaenudele vähendanud ELi majanduse suutlikkust investeerida vähese CO_2-heitega tehnoloogiasse – see on majanduskriisi pärand, mida aitab tasa teha üksnes majanduskasvu taastumine ja ennetavad poliitikameetmed, mis seavad esikohale kasvu kõnealustes sektorites.

Kelle kanda jääks lisakoormus?

Analüüsi kohaselt oleks võimalik heidet kõige rohkem vähendada elektrisektoris, tõhustades nõudluse poolt ja vähendades investeeringuid rohkelt CO_2-heidet tekitavatesse projektidesse pakkumise poolel. Saabuval kümnendil on vaja asendada suur osa vananevast elektritootmisvõimsusest. Kui selleks kasutada vähese CO_2-heitega lahendusi, saaks heidet oluliselt vähendada. Mõnes heitkogustega kauplemise süsteemi kuuluvas tööstussektoris on olemas olulised kulutõhusad võimalused (nt rafineerimistehased). Jõupingutusi jagavates sektorites saaks CO_2-heidet oluliselt vähendada kodumajapidamistes ja teenindussektoris, peamiselt küttevaldkonnas. Mõne liikmesriigi kogemused näitavad, et põllumajandussektoris saaks vähendada lämmastikoksiidi ja metaaniheidet intensiivpõllumajanduses, kuigi sellega seotud kulusid tuleb hoolikalt hinnata.

Geograafiliselt on võimalik heidet 20% eesmärgilt 30%-le üleminekuks proportsionaalselt rohkem vähendada vaesemates liikmesriikides. Heite suuremaks vähendamiseks ilma majanduskasvu ohtu seadmata tuleb kasutada riigi ja erasektori rahalisi vahendeid ning ELi ühtekuuluvuspoliitika on selleks oluline vahend.

Samuti ilmneb analüüsist, et ELi heitkogustega kauplemise süsteemi kuuluvate ja selle süsteemi väliste sektorite jõupingutuste kulutõhus jaotus jääks 30 % vähendamiseesmärgi puhul suuresti samaks, mis 20 % eesmärgi puhul. Kui 2020. aastal seataks 30 % eesmärk, oleks heitkogustega kauplemise süsteemi kuuluvate sektorite käitistele eraldatud saastekvootide ülemmäär 34 % võrra väiksem nende 2005. aasta heitkoguste tasemest (praeguse 21 % asemel); selle süsteemi väliste sektorite käitistele eraldatud saastekvootide piirmäär oleks 16 % võrra väiksem nende 2005. aasta heitkoguste tasemest (praeguse 10 % asemel).

Käesolevale teatisele lisatud komisjoni talituste töödokumendis esitatud analüüs on tehtud ELi tasandil. Võimalik üleminek 30 % eesmärgile nõuaks otsust selle kohta, milliseid konkreetseid võimalusi kasutades saaks heite täiendavat vähendamist jagada. Liikmesriikide ja majandusharude tasandil saab mõju üksikasjalikult analüüsida üksnes konkreetsete võimaluste põhjal.

---

[22] Hinnaprognoos hõlmab taastuvate energiaallikate 20 % sihttaseme saavutamist.

3.3. 30 % eesmärgi muu mõju

30 % eesmärgi täitmine ei oleks üksnes saavutus omaette. Selle eesmärgi täitmisele lisaks saavutataks muidki tulemusi.

Üks neist oleks 20 % eesmärgi hõlbustumisel kadunud uuendusstiimulite tagasitoomine. See on eriti oluline põhjusel, et vähese CO_2-heitega tehnoloogia on üldjuhul tavapärastest sektoritest töömahukam ning see tugevdab ka energiajulgeolekut. Nafta ja gaasi import väheneb 30 % eesmärgi saavutamisel 2020. aastaks ligikaudu 40 miljardit eurot, kui lähtuda hinnangulisest naftahinnast 88 USA dollarit barreli kohta 2020. aastal. Selle asemel investeeritaks ELis projektidesse, millega edendatakse keskkonnahoidlike töökohti vähese CO_2-heitega tehnoloogia valdkondades, näiteks energiatõhusamate elamute ehitus. Makromajanduslik analüüs näitab üldiselt vaid väikest üldmõju tööhõivele, kuigi esineb sektorierinevusi; saastekvootide enampakkumisel müümisest teenitud tulu või CO_2-maksude aruka kasutamise korral ilmneb aga hoopis teine olukord. Vaja on ka ümberõpet ja oskuste täiendamist ning haridus- ja koolitussüsteeme tuleb selle ülesande täitmiseks kohandada, nagu on märgitud Euroopa 2020 strateegia juhtprojektis.

Vähese CO_2-heitega tehnoloogia ülemaailmsed turud ja õhukvaliteediga seotud lisahüved

Varaste meetmete eelis on see, et säilib Euroopa tugev positsioon vähese CO_2-heitega tehnoloogia kiirelt areneval ülemaailmsel turul ning see on Euroopa konkurentsivõimele pikaajaliselt väga kasulik.

Paraneks ka õhukvaliteet. 30 % eesmärgi täitmise korral läheks tarvis vähem õhusaaste piiramise seadmeid muude saasteainete (nt tahked osakesed, vääveldioksiid ja raskemetallid) vähendamiseks. Seega väheneks õhusaaste temaatilise strateegia eesmärkide saavutamise maksumus aastani 2020 ligikaudu 3 miljardi euro võrra. Parem õhukvaliteet oleks lisaks kasulik tervishoiule (kasu hinnatakse 3,5–8 miljardile eurole 2020. aastaks)[23]. Neid lisahüvesid ei ole 30 %-le ülemineku hinnangulistes kuludes arvesse võetud.

4. KASVUHOONEGAASIDE HEITE ÜLEKANDUMISE OHU HINDAMINE

Üks ELi kliimapoliitika olulisi küsimusi on kasvuhoonegaaside heite ülekandumise vältimine. See on seotud ohuga, et piisavate ülemaailmsete jõupingutuste puudumisel suureneb mujal vähemtõhusate käitiste turuosa ja seega kasvab kogu maailmas heitkogus. Lisaks CO_2-hinnale on muidugi palju muid konkurentsieeliseid ja -puudusi, kuid mida rohkem soostuvad konkureerivad riigid heite vähendamiseks samaväärseid jõupingutusi tegema, seda väiksem on kasvuhoonegaaside heite ülekandumise oht. Kliima- ja energiapaketis tõdeti, et kõnealust ohtu tuleb jälgida, ning selleks nähti ette meetmed.

Esialgsetest prognoosidest madalam CO_2-hind mõjutab ka kasvuhoonegaaside heite ülekandumist käsitlevat arutelu. Tänu heitkoguste vähenemisele jääb sellistes energiamahukates sektorites, kes kuulusid heitkogustega kauplemise süsteemi juba enne 2013. aastat, teise müügiperioodi lõpus (2012. aastal) tõenäoliselt üle märkimisväärses koguses tasuta eraldatud, kuid kasutamata saastekvoote, mida saab kolmandasse perioodi (2013–2020) üle kanda. See seab nad võrreldes 2008. aasta prognoosidega rahvusvahelises konkurentsis suhteliselt paremasse olukorda.

---

[23] See aitaks saavutada õhusaaste temaatilise strateegia (KOM(2005) 466) eesmärke.

Heitkogustega kauplemise süsteemi käsitleva õigusakti kohaselt tuleb juuniks 2010 koostada aruanne, milles on hinnatud kasvuhoonegaaside heite ülekandumist, võttes arvesse rahvusvaheliste läbirääkimiste tulemusi. Kuna ÜRO kliimamuutuste raamkonventsiooni läbirääkimised alles käivad, on lõplikku hinnangut raske koostada. Kopenhaageni kokkuleppe rakendamisega liigutaks aga kahtlemata õiges suunas. Kõik arenenud riigid ja peamised arenguriigid, st ELi energiamahukate tööstusharude tähtsaimad konkurendid, on esimest korda ametlikult lubanud heite vähendamiseks meetmeid võtta.

Kui teised riigid täidavad oma väiksema raskusastmega kohustused, on ELi 20 % eesmärgi mõju hinnanguliselt alla 1 %, kusjuures kõige suurem tootmiskadu oleks orgaaniliste ja anorgaaniliste kemikaalide ning väetiste valdkonnas (vastavalt 0,5 %, 0,6 % ja 0,7 %). Vaid nn muude kemikaalide valdkonna mõju on veelgi suurem (2,4 %). Võrreldes 20 % eesmärgi ühepoolse rakendamisega ELis, oleks mõni ELi energiamahukas sektor mõnevõrra soodsamas olukorras, samas kui mõnele muule sektorile mõju ei avalduks. Võttes arvesse Kopenhaageni kokkuleppe tegelikul rakendamisel valitsevat ebakindlust, on komisjon seisukohal, et energiamahukate tööstusharude abistamiseks juba kokkulepitud meetmed (saastekvootide tasuta eraldamine ja juurdepääs rahvusvahelistele arvestusühikutele) on praegu endiselt õigustatud.

30 % eesmärgile üleminek

Makromajanduslik analüüs näitab, et ELi eesmärgi suurendamisel 30 %-le (samal ajal kui muudes riikides jäävad kehtima madala sihttasemega kohustused) võrreldes praeguse kliima- ja energiapaketiga oleks ELi energiamahukate tööstusharude toodangule vaid piiratud mõju, seni kuni kehtivad energiamahukate tööstusharude suhtes kehtestatud erimeetmed. Võrreldes 20 % eesmärgiga tooks 30 %-le üleminek kaasa ligikaudu 1 % tootmiskao raud- ja mitteraudmetallide ning keemiatoodete tööstuses ja muudes energiamahukates tööstusharudes. Orgaaniliste ja anorgaaniliste kemikaalide, väetiste ja nn muude kemikaalide valdkonnas suureneks mõju vastavalt 0,9 %-ni, 1,1 %-ni, 1,2 %-ni ja 3,5 %-ni. Mida rohkem täidavad tähtsaimad kaubanduspartnerid oma suurema raskusastmega kohustusi, seda väiksem on kasvuhoonegaaside heite ülekandumise oht.

Seni kogutud tõendid energiamahukate tööstusharude heitkoguste kohta ei ole lõplikud, eriti mis puudutab küsimust, mil määral on ELi kliimapoliitika ajendanud majandustegevuse kandumist väljapoole Euroopat. Ühest küljest on energiamahukate tööstusharude heited viimastel aastatel oluliselt vähenenud ja kasutamata jäänud tasuta saastekvoodid on kapitaliks muudetud. Teisest küljest on kõnealuste tööstusharude investeeringud vähese CO_2-heitega tehnoloogiasse suurendanud nende üldist tootlikust.

Mõnel juhul võib kasvuhoonegaaside heite ülekandumisel olla peale konkurentsivõime vähenemise muugi toime. Mõjutatud võib olla energiajulgeolek mõningates sellistes liikmesriikides, kes asuvad ELi äärealadel ja kellel on ELi väliste riikidega hea ühendus. Näiteks on see nii Balti riikides nende elektriturgude ainulaadse olukorra tõttu. See on üks põhjuseid, miks heitkogustega kauplemise süsteemis ei pea need riigid kõiki saastekvoote enampakkumisel müüma. Investeeringud põhivõrku võivad vähendada ohtu elektrijulgeolekule. Komisjon jälgib tähelepanelikult olukorra edasist arengut ning võtab vajaduse korral lisameetmeid energiajulgeoleku suurendamiseks ja võrdsete konkurentsivõimaluste tagamiseks energiaturgudel.

Kasvuhoonegaaside heite ülekandumise probleemi lahendamise võimalused

Kasvuhoonegaaside heite ülekandumise põhiprobleem on ELi ja kolmandate riikide vaheline konkurentsierinevus. Seepärast saaks heite ülekandumisega (kui see toimub) toimetulekuks üldiselt kasutada kolme meetodit: toetada energiamahukaid tööstusharusid ja eraldada neile ka edaspidi tasuta saastekvoote; suurendada impordikulusid, et teha tagasi CO_2-heite vähendamise meetmete vältimisega kaasnevad eelised; või võtta meetmeid ülejäänud maailma jõupingutuste lähendamiseks ELi omadele.

Pidades silmas Kopenhaagenis võetud kohustustega seotud ebakindlust, võivad 30 % eesmärgile üleminekuga kaasneda lisameetmed selles suunas. Nende meetmetega soodustataks riike ennast rahvusvaheliste lepingutega tugevamini siduma.

Tasuta saastekvootide eraldamist jätkates saab kahtlemata kõige paremini toetada võrdsete tingimuste loomist ELi siseste meetmete kaudu.

Kehtivate õigusnormide kohaselt *võib lisada heitkogustega kauplemise süsteemi ka impordi*. Sellega seoses on tehtud konkreetsed ettepanekud, mille tulemusel on kõnealusesse süsteemi lisatud rahvusvaheline lennundus. Impordi lisamine tähendaks, et teatavate imporditud kaupadega seotud heite tasategemiseks tuleb osta turult saastekvoote. Samasuguseid ettepanekuid arutatakse ka Ameerika Ühendriikides ning mõistagi oleks soovitav teha niisuguseid algatusi koos selliste partneritega.

See tekitab aga üldisemaid küsimusi ELi kaubanduspoliitika kohta ja selle kohta, kuivõrd on avatud kaubandussüsteem selle poliitika huvides: mitu kiiresti areneva majandusega riiki on juba selles küsimuses muret väljendanud ning kõik süsteemid peavad tunnistama, et arenenud riikides ja arenguriikides ei võeta vähendamismeetmeid samas tempos. Arvesse tuleb võtta ka imporditud tootmisvahendite suurema maksumuse mõju ELi tootjatele. Samuti on olemas võimalus, et sellisest meetmest võidakse kõrvale hiilida, importides ELi kaupu kõige keskkonnasõbralikematelt kolmandate riikide tootjatelt, samal ajal kui keskkonnavaenulikum toodang jääb neile riikidele kohalikuks kasutamiseks.

Impordi lisamist heitkogustega kauplemise süsteemi tuleb väga ettevaatlikult kavandada, et see vastaks täielikult Maailma Kaubandusorganisatsiooni nõuetele. Keeruline oleks rakendada süsteemi, mille puhul püütakse üksikasjalikult kindlaks määrata iga üksiku tootekategooria CO_2-heidet, kuid selline täpsus võib olla vajalik. See tähendab, et süsteemi saaks parimal juhul kasutada vaid üksikute standardkaupade puhul, nt teras või tsement. Teiseks tuleks kindlaks määrata iga tootekategooria keskmine CO_2-heide ELis tootmise korral. See on potentsiaalne halduskoormus ja eeldaks sellise keskmise suhtes kokkuleppele jõudmist, mis on tõenäoliselt keeruline ja võtab kaua aega. Kolmandaks võib olla raske kontrollida kolmandates riikides asuvate üksikute käitiste tulemuslikkust, ilma et igas käitises kasutataks kohapeal keerukat aruandlus- ja järelevalvesüsteemi.

ELi meetmete abil saaks eri viisidel *lähendada muudes riikides võetavaid CO_2-heite vähendamise meetmeid ELi omadele* ja kaotada seega energiamahukate tööstusharude konkurentsilõhe. Nende abil saaks lõpetada teiste võimaliku ärakasutamise või kolmandates riikides toimuva ebaausa konkurentsi.

Näiteks peaks EL kaaluma, kas tuleks sihipärasemalt käsitleda rahvusvaheliste arvestusühikute laadi ja tunnustamist heitkogustega kauplemise süsteemis. Olemas on järgmised võimalused: suurendada jõupingutusi, et minna üle sektoripõhistele arvestusühikutele, mille saamise läviväärtused on rangemad (v.a vähim arenenud riikides);

piirata selliste puhta arengu mehhanismi arvestusühikute kasutust, mis on pärit kolmandate riikide (v.a vähim arenenud riikide) energiamahukatest sektoritest, nt terase-, tsemendi- ja alumiiniumitööstusest. Samuti tuleks kaaluda, kuidas parandada selliste puhta arengu mehhanismi arvestusühikute keskkonnaalast tõhusust, mis on pärit riikidest, kes ei osale piisavalt rahvusvahelistes kliimamuutuste vastastes jõupingutustes. Üks paljulubav võimalus selliseks tõhustamiseks oleks kasutada mitmekordistajat, mis tähendaks näiteks, et iga tonni heite eest, mis on heitkogustega kauplemise süsteemis õhku paisatud, tuleb tagastada kaks puhta arengu mehhanismi arvestusühikut. Need võimalused võiksid olla lisatud ELi ja mitme kolmanda riigi vahelistesse kahepoolsetesse lepingutesse sektoripõhiste ühikute kohta – näiteks peaks EL katsemeetmena toetama ELi ja Hiina lepingut sektoripõhiste arvestusühikute kohta terasetööstuses.

Muudeks lahendusteks oleksid ELi suuremad jõupingutused, et aidata partnerriikidel saavutada ELi kliimameetmetega sama tase ning kaotada konkurentsilõhed. Arenguriikide ja kiiresti areneva majandusega riikide puhul võiks see hõlmata tehnosiiret. Arenenumates riikides ei oleks erimeetmeid vaja tänu kiiresti arenevale rahvusvahelisele CO_2-turule, mis hõlmab eeskätt kõige energiamahukamaid sektoreid kogu maailmas.

5. KOKKUVÕTE

Alates 2008. aastast, mil EL võttis vastu ajaloolised otsused kliimamuutuste vastu võitlemise kohta, on majanduskriis ELi kliimapoliitika poliitilisi ja majanduslikke tingimusi põhjapanevalt muutnud. Surve ELi majandusele on terav. EL peab kliimamuutuste vastaseid meetmeid sellele vaatamata väga oluliseks. Temperatuuri tõusu peatamine on endiselt üks praeguse põlvkonna suurimaid katsumusi. EL on olnud eeskujuks ja näidanud, kuidas kasvuhoonegaaside heite suurenemise tendentsi saab konkreetsete ja tõhusate meetmete abil ning ilma majanduskasvu kahjustamata ümber pöörata. Kliima- ja energiapaketti rakendades püsib ta ülemaailmses kliimamuutuste vastastes võitluses esirinnas.

Kasvuhoonegaaside heite vähendamiseks võetavad meetmed on ELi majanduse uuendamise oluline tõukejõud, kuna nad suunavad investeeringud ja uuendused sektoritesse, millel on tohutu potentsiaal tulevikus majanduskasvu soodustamiseks ja töökohtade loomiseks. Ka Euroopa 2020 strateegias on märgitud, et iga usaldusväärse strateegia keskne eesmärk on kindlustada tulevikuks jätkusuutlik heaolu.

Käesolevas teatises on käsitletud kogu maailmas muutunud olukorra mõju 2008. aastal seatud eesmärkidele. Kahanenud on 20 % eesmärgi saavutamise kogumaksumus ja see on abiks ettevõtetele, kes peavad majanduskriisist kosuma, kuid samas toob see endaga kaasa ohu, et 20 % eesmärk ei toimi enam piisava stiimulina. See kõik toimub suurte majanduslike piirangute ajal, mis mõjutavad nii riike kui ka ettevõtteid.

Seepärast tuleb analüüsida 30 % eesmärgile võimaliku ülemineku otseseid tagajärgi. Poliitilist otsust selle eesmärgi seadmise kohta ei saa teha rahvusvahelist olukorda arvesse võtmata. Praegu ei ole 30 %-le üleminekuks vajalikke tingimusi täidetud. Samuti tuleb sellise otsuse tegemisel võtta täies ulatuses arvesse majanduslikke tagajärgi ELile. Nii rahvusvahelise olukorra kui ka majandusanalüüsi põhjal võib järeldada, et EL peaks endale jätma 30 % eesmärgile ülemineku võimaluse: ta peab olema valmis tegutsema, kui tingimused on sobivad.

Seni peab EL tugevdama koostööd rahvusvaheliste partneritega, et neid kannustada ELiga üheskoos saavutama sellise raskusastmega eesmärke, mida on vaja kliimamuutuste tegelikuks piiramiseks kogu maailmas, mida me kõik soovime.

Komisjon jälgib ka edaspidi olukorda, sealhulgas ELi konkurentsivõimet võrreldes peamiste rahvusvaheliste konkurentidega, eelkõige nendega, kes ei ole veel võtnud veenvaid meetmeid kliimamuutuste vastu võitlemiseks. Muutuvaid majandusolusid ja rahvusvahelisi läbirääkimisi arvesse võttes ajakohastab komisjon oma analüüsi, et nõukogu ja Euroopa Parlament saaks jätkata informeeritud arutelu käesoleva teatise üle.